
BIOGRAFÍA

DE

D. ADOLFO ENRÍQUEZ

José Manuel Enríquez González

Ás veces o destino quere marcar nos carnos camiños que nunca, nin en pesadelos imaxinábamos íamos facer. Hoxe é unha de esas ocasións nas que ninguén de nós quixera verse, escribir a biografía dun dos seus seres máis queridos. A biografía dun home especial, dun familiar excepcional, pero que por riba de todo era una persoa moi grande, naceu humildemente e morreu humildemente, fiel ás súas crenzas e convicións, e sobre todo como el quixo morrer, no nome de Xesús Cristo, defendendo a nosa Señora do Cristal.

Adolfo Enríquez Méndez, «Don Adolfo», naceu nunha pequena aldea da montaña de Ourense chamada Vila (Parroquia de Santa María de Vila), concello de Calvos de Randín, o 10 de Maio de 1937, fillo de Justiniano e Concepción, foi bautizado con este nome en honor e respecto a un tío así chamado e tamén sacerdote, moitos anos párroco de Santa Isabel de Ganade, Don Adolfo Méndez Vázquez. Foi sempre un neno extrovertido, alegre, soñador, e sobre de todo cun corazón que non lle cabía no peito, sempre con ganas de axudar aos seus semellantes, familia, amigos e veciños. Os labores agrarias non eran o seu forte, e algunha que outra vez gustáballe

D. Adolfo Enríquez e os seus compañeiros no seminario

máis xogar cun grilo que cruzaba a terra que recoller as patacas da colleita. Pero sobre todo tamén prefería ambientar con cantigas de neno os traballos dos seus.

Un bo día con dez anos e da man do seu irmán Celso deixou o pobo, foi nese momento cando ingresou no Seminario de Ourense para seguir o camiño da palabra de Deus, ser un ministro do noso señor, caritativo, bondadoso, sacrificado, cumpridor, devoto e como Cristo marcou sempre ó lado dos menos favorecidos. A súa misión pastoral comezou na parroquia de San Vicente de Lobas moi perto da súa casa, do seu pobo, da súa xente. Foron anos duros, para un cura novo e recién ordenado, anos nos

que un cura era coma un ministro e a súa palabra e decisións eran de suma importancia. El foi como el era, un home do pobo, era un labrego entre os labregos, e cando estes labregos non lle ían a misa dos domingos porque había que traballar, el lonxe de comportarse coma outros cregos do momento a base de reprimendas, visitaba nas fincas aos veciños, saudáboas, falaba con eles, cantáballes unha cantiga, faláballes de Deus sen imposicións nin obrigas. A xente empezou a acudir á casa do noso señor con ledicia e alborozo ó mesmo tempo que facían as súas tarefas.

A súa segunda misión pastoral foi na parroquia de Santa Eufemia do centro (Ourense), polo ano 1967, aínda hoxe

D O N A D O L F O

Orla en recordo da ordenación de D. Adolfo Enríquez

A música popular, unha das aficións de D. Adolfo

Ordenación sacerdotal de D. Adolfo

D. Adolfo amosando a Virxe do Cristal recién chegada a Vilanova

moitos de aqueles mozos e mozas se lembran de aquel curiña novo con aires renovadores, crego de boa voz musical, pero ante todo gran persoa.

Ata que polo ano 1968 cruzouse no seu camiño o momento de tomar a decisión que marcaría a súa vida, escoller entre a Nosa Señora das Mercedes (A Saínza), e a Nosa Señora do Cristal (Vilanova dos Infantes), contra o criterio familiar escolleu a parroquia de San Salvador de Vilanova dos Infantes, converténdose ó mesmo tempo no custodio da Nosa Señora do Cristal. Decisión que lonxe de ser desacertada converteuse co paso do tempo nun dos mellores camiños marcados por o noso señor Xesús Cristo.

Tempos novos en Vilanova dos Infantes, tempos de incerteza cun Franquismo nos seus últimos folgos aplacando, anulando e impedindo calquera festa, celebración ou romaría que incitase posibles alborozos. Foi Don Adolfo que resucitou a Romaría da Nosa Señora a Virxe do Cristal, en conversas con monseñor Temiño (home duro segundo dicían e bispo fiel ó réxime segundo contaban), Don Adolfo convenceu á súa Ilustrísima de levar a cabo esta romaría que co paso dos anos converteuse nunha cita anual para moitos devotos, crentes e cristiáns. Tamén

levantou a festa de Santa Ana no mesmo pobo de Vilanova. E que dicir da Romaría Etnográfica Raigame, el foi quen axudou o seu nacemento, o seu desenrolo, o seu impulso, o seu sostemento. Don Adolfo foi o mellor embaixador, o mellor informador turístico que Vilanova Dos Infantes puido ter e contar.

Foi administrador de varias parroquias, Castromao, Gandarela, Orga, Ansemil, Cañón e San Martín do Mes, desempeñando en todas elas un labor pastoral exemplar, sempre volcado cos seus feligreses pero por derriba de todo veciños, coas súas vidas e os seus problemas, aínda que non frecuentasen moito a casa de Deus, Don Adolfo estaba sempre ó seu carón axudando e colaborando, tratando de levar o seu ministerio sen importar credo nin condición. Sempre ó lado dos menos favorecidos, dos enfermos, dos vellos, dos nenos. A súa casa sempre aberta para todos.

Un día puido ver feito o seu soño de sempre, visitar e coñecer Terra Santa, quería ver os lugares por onde se moveu o noso señor Xesús Cristo, onde nacera e onde foi morto. Como se o noso señor o quixera premiar con pisar os seus lugares.

Disfrutou como nunca, cando nos narraba o seu viaxe en cada

momento de xuntanza, era como se nos atopásemos alí mesmo. Contaba e narraba de tal forma que non eran relatos, eran feitos que tu vivías e disfrutabas ó mesmo instante. Como cando mostraba a imaxe da Nosa Señora, contaba a lenda de tal forma que te facía retroceder no tempo, mesturaba de tal forma o respecto co humor, a relixión coa ciencia, o pasado co presente que todos os que o escoitaban quedaban prendados e atónitos.

D. Adolfo á cabeza dunha procesión en Vilanova

D. Adolfo, afeccionado á fotografía

Pero un día, o 10 de Marzo de 2015, como se querendo seguir o mesmo camiño de Xesús Cristo, morreu defendendo a palabra de Deus, morreu defendendo a Virxe do Cristal, morreu defendendo a súa fe cristiá, morreu como viviu, como un cura verdadeiro, por Deus e polos seus semellantes, os menos favorecidos. A súa casa sempre aberta a todos, as súas portas sen pechaduras para ninguén, as súas pertenzas ó servizo de todos. Entregouno e deuno todo, ata o último céntimo, ata a última gota de sangue e suor, ata o último folgo.

D. Adolfo en Xerusalén

Só a historia e o tempo farán xustiza a este home, a este crego, a este amigo e familiar. Só a historia e o tempo axudarán a que onde termina a persoa comece a lenda e o mito, porque xa hoxe é recordo permanente de todos.

E se me permitides unha pequena licenza e cambiando un pouco as palabras de Curros quixera cerrar esta lembranza de esta forma:

“Xentes de Vilanova, ben vos podeades gabar, que non houbo cura coma o voso, Don Adolfo, o mellor custodio da nosa Señora Do Cristal.”

D. Adolfo cos danzantes na celebración do Cristal